

I formiddags sad de fleste andre i fjernsynsstuen i den anden afdeling.

En ældre mand sad og snakkede på livet løs om stedet. Min afdeling betegnede han som »Jomfruburet«, fordi der næsten kun er kvinder tilknyttet.

Deres fjernsynsstue er afdelingens mest hyggelige rum. Væggene har en rødlig farve, og et af billederne på væggen har kraftige, bløde linjer. Abstrakt, men minder om et landskab. Det eneste rigtig smukke billede.

Lidt over 12 kom to yngre mænd i arbejdstøj med madvognen fra hospitalets centrale køkken. Folk myldrede hen til vognen og fandt deres bakker med maden. Vi sad spredt i grupper, tyggede tavst og koncentreret på den ret, vi havde valgt fra madsedlen dagen forinden. Jeg fik oksekød med bønner. Budding til dessert. Maden er ikke værst.

Timerne bagefter var helt stille. Sad alene i dagligstuen. Den vanlige søndagstomhed kaldte en mandlig patient det, som jeg talte med senere. Det var en yngre fyr, der så flink ud.

Jeg har ikke snakket så meget med de andre endnu. Ingen siger ret meget til hinanden.

En kvindelig læge kom heldigvis. Jeg rejste mig fra kedsomhedsdøsen og gik med hende ind i samtalerummet.

Hun trak en stol ud på midten af gulvet og satte sig på en brun sovesofa. Sød og forstående virkede hun. Vi snakkede i et kvarter.

Da samtalen var forbi, rejste jeg mig og gav hende pænt hånden. Hun smilede.

Men da jeg var på vej ud, sagde hun pludselig: – Jeg skriver lige noget angstdæmpende ned.

Det skuffede mig virkelig.

Stilheden lattede endelig, da folk begyndte at komme tilbage fra weekenden om aftenen.

En masse piger sad klumpet sammen om et bord i dagligstuen, og flere stødte til efterhånden som de dukkede op.

Weekenden havde været rar, syntes de fleste, der var hjemme. Bertha sagde ikke noget og svarede kun »Njaa . . .« på, om det ikke havde været rart.

Hver gang en ny person dukkede op, registrerede vedkommende straks min tilstedeværelse: Du er ny, ikke? Det var jeg. Og så præsenterede vi vores navne og gav hånd.

Denne nysgerrige, engagerede åbenhed fortsatte.

De fortalte om deres situation. De fleste havde været på afdelingen i et par uger. Grethe havde dog været indenfor systemerne meget længe. Næsten et år. Hun havde lige grædt, ku' man se på hendes rødsprængte øjne, og var hele tiden på nippet til det igen.

Intet har hjulpet, fortalte hun os lavmælt. Medicinen, samtalerne. Intet.

Hanne sad og strikkede med sine knitrende strikkepinde. Vi lukkede os allesammen inde med Grethes ord. Vi vidste ikke, hvad vi skulle stille op.

Hanne lagde sit strikkesæt på skødet og brød stilheden med et suk:

Altså, det er sgu så deprimerende. Alt bliver også meget værre her.

Sådan er det jo bare, sagde Lissi. Hun er selv spændt hårdt op. For ikke at gå uden arbejde har manden været nødt til at søge arbejde på Fyn. Der opholder han sig nu på hverdagene. På en varm og humoristisk måde fortalte hun om det daglige ræs med de lange arbejdstimer og så hjem og være hyggelig i det børnerige hjem. Til sidst kunne hun ikke klare det mere. Her får hun Saroten, siger hun. Det er piller mod depressioner.

Susanne og Rita er to piger omkring de 40, der bor alene med deres børn. Hanne har uddannelse som jordemoder, men ikke noget arbejde og er alene.

Bertha ønskede, hun havde haft mulighed for at tage en uddannelse. Grethe og Rie savnede selvtillid og følte ikke, de sløg til derhjemme. Og Karen var blevet forladt af sin mand.

Selv om folks situationer var meget forskellige, var årsagerne ofte en følge af »det syge samfund« udenfor. Det var vi enige om.

Åbenbart er lægerne af en anden mening. Hanne, Grethe og Rita får Trilafon. Lissi får Saroten. Bertha kan ikke huske, hvad hendes mærke hedder. Og Karen er forsøgskanin for lægerne. Projektmedicin kalder de det, hun får.

De andre kender kun til, at folk får medicin. I hvert fald mener de, at på vores afsnit er jeg den eneste, der ikke får medicin. Måske endda på hele afdelingen.

Der er også to, der får elektrochokbehandling.